

af god Familje, men som i Stedet for at passe sine Studeringer bortødslede Tiden med at spille paa Fløjte, holde Kaniner og den Slags Narrestreger. Han var et Vildskud af den udbredte jydsk Slægt, som Enslev havde kastet Glans over. Nu havde de besluttet, at Forlovelsen skulde hæves, dersom han ogsaa denne Gang faldt igennem til Eksamen.

Med et af sine jammerfulde Æselsskrig kastede Kjeld Borgen sig en halv Time efter ned i Stolen ved sit Arbejdsbord, hvor et opslaaet Kollegiehefte laa i skraa Stilling med en Bog til Støtte som en Gravsten. Bagved stod den hele alvorsfulde Række af Danmarks Riges Love og Forordninger i tredive Bind.

Han skulde læse hele Natten. Men før han begyndte, trak han Bordskuffen ud og tog sin Fløjte frem, og snart sad han henne i det aabne Vindu med Ryggen stemmet mod den ene Karm og Fødderne mod den anden. Han boede højt tilvejs paa en femte Sal og havde hele Byen liggende foran sig i rødlig Eftermiddagsdis. Med Mund og Hjerter spillede han en af sine Yndlingsmelodier. Det var den sørgmodige: „Elskte, hvorfor dugges dine Øjne?“

Han havde i den sidste Tid ofte siddet her og haft Lyst til at styrte sig ned paa Gaden for at faa Ende paa den hele Jammer og spare Ligbærerne for Trapperne. Havde dog bare hans Forældre sat ham til et Haandværk, da han var femten Aar! Saa havde han nu været sin egen Mand og kunnet gifte sig med Grete. Men som Politimesterens Søn vilde han have vanæret hele Familjen, dersom han ikke var bleven Student. Grete havde det præcis paa samme Maade som han. Hun ønskede bare at komme hjemmefra, hvor Faderen hver Dag holdt Foredrag om Amerika og Moderen altid skændte. De havde engang for Alvor talt om at flygte fra hele Molevitten til Sydamerika eller et andet fremmed Land, hvor han kunde ernære sig som *Cowboy*. Grete var et dygtigt lille Menneske, der overalt i Verden vilde kunne skabe et Hjem. Hun var huslig som en Spurv, altid ved Haanden og i godt Humør.

Han stoppede op i Spillet. Det havde ringet paa Telefonen ude i Gangen. Det var Grete.